rukuga sõgesikku mängima, muidugi oli neil ka kaup: kari obuseid ja koorem kulda. Tema lõi ju esiteks hüre surnuks ja nüüd pidi ta ise kella tilistama. Karu sai ta sell wiisil peagi kätte ja tegi temga siis koera kombel hullu nalja, ning rägus ta wiimaks kogunigi ära.

Kodu saatis naine nüüd ka mehe oma tütre järele, et see ka siis kari hobuseid ja koorem kulda tooks. Koer hakkas jälle haukuma ja haukus: „Kondi-kott tuleb, kondi-kott tuleb,

kondi-kott tuleb!" „Mis sa lorised! Kari hobuseid ja koorem kulda tulewad!" sädistas naine, koerale keppi andes. Wähe aja pärast tuli mees, aga ei toond tütart, kulda ega hobuseid ühtigi. Naine nuuksus ja wingus nüüd küll, kui kuulda sai et karu tema tütre ära oli murdnud, aga ei see aidand enam kedagi; tütar oli surnud ja muud ühtigi. Mehe tütar oli nüüd wäga rikkas; peagi sai ta mehele ja elas wäga õnnelikult.